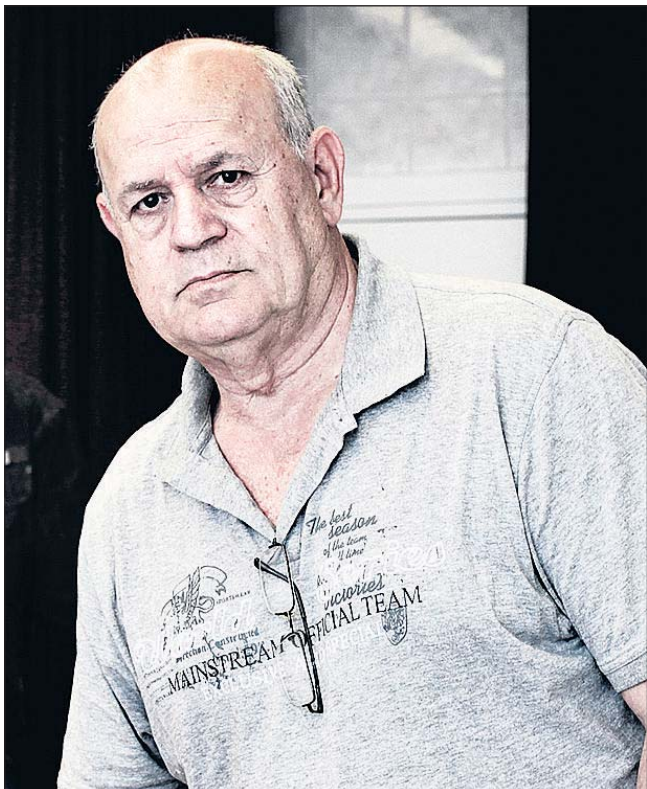

Buurt wil

ECHT MEEPRATEN

John Gerrits

foto Franco Gori

Aad Sterk

foto Franco Gori

Annie van de Put

foto Franco Gori

Bewoners(organisaties) willen een eigen budget, een onderkomen en een stevige vinger in de pap. Dat zijn kort samengevat de eisen die centraal in een politiek debat dat het Landelijk Samenwerkingsverband Aandachtswijken (LSA) gisteren hield in Utrecht. Leven die wensen ook in Limburgse wijken? De krant ging langs in Maastricht, Sittard en Tegelen.

door Geertjan Claessens

Stel je voor: een wereld waarin wijk-organisaties echt meebeslissen over alles wat er in hun buurt gebeurt. Een waarin de overheid niet alleen naar hen luistert, maar hen ook voorziet van eigen geld en faciliteiten als een gebouw. Het zijn rechten die in Engeland deels werkelijkheid zijn (zie kader), maar waar je hier alleen maar van kan dromen. Het Landelijk Samenwerkingsverband Aandachtswijken (LSA) eist ze nu op. De praktijk in Nederland: het Rijk legt, mede om te bezuinigen, steeds meer taken bij gemeenten. Die laten op hun beurt steeds vaker bewoners(organisaties) het werk doen, ook al om geld te besparen. Meedoen mogen burgers dus wel. Maar mee beslissen? Dat is vaak een brug te ver. Liefst willen gemeenten inwoners blijven voorschrijven hoe het moet met bouwplannen, groenonderhoud of verenigingsgebouwen. Ook in Limburg voelen dorps- en wijkraden zich vaak niet serieus genomen. Ze blijven zo onbekend of onbemind voor bewoners. De organisaties worden te vaak niet of te late

ingelicht over besluiten die voor de wijkbewoners belangrijk zijn. En ze moeten lang wachten op voorzieningen of geld, daar besparen gemeenten vaak op.

Zoals in de **Sittardse volkswijk Sanderbout**, waar John Gerrits zich al dertig jaar met veel passie inzet voor de buurt. Hij verzette zich tegen sloop- en bouwplannen die werden opgesteld zonder goede inspraak. Hij maakt meteen duidelijk hoe de verhoudingen met bestuurders zijn: „We worden wel betrokken, maar niet serieus genomen. Als je kri-

tisch bent word je buitengesloten. Ze zeggen dat je mag meepraten, maar zij bepalen het: de gemeente, woningstichting en architecten. Ze zouden bewoners moeten vragen wat ze willen, maar dat gebeurt niet. En over het budget voor de wijk beslist de gemeente. Hoeveel geld er is verschilt ieder jaar. Vorig jaar trok de gemeente tienduizend euro extra uit voor leefbaarheid. Ook over dat geld hebben wij niks te zeggen.” Gerrits vindt eigen geld voor de wijk prima, maar geen grote bedragen. „We missen de deskundigheid om grote projecten op te zetten, het buurthuis te runnen of het groen in de wijk te onderhouden. Maar het zou wel goed zijn als we kleine bedragen kregen om zelf een wijkfeest te organiseren of materialen om zelf iets aan onderhoud te doen.” Inmiddels is het alweer vijf jaar geleden dat het vroegere ontmoetingscentrum in Sanderbout de deuren moest sluiten. Een nieuw buurthuis staat sindsdien hoog op het verlanglijstje van de buurt. Maar het is niet allemaal kommer en kwel; er zijn ook enkele positieve punten. Zo komt er na jaren weer een ontmoetingsplek in de wijk. Waar kan Gerrits nog niet zeggen, maar duidelijk is dat de basisschool (die na dit schooljaar dichtgaat) en de leegstaande kerk belangrijke kandidaten zijn. Ook is deze week een nieuw inloophuis geopend. Het pand is weliswaar van woningstichting Zo Wonen, maar een van de ruimtes dient als huiskamer voor bewoners. Een goed begin, vindt Gerrits.

De groene buurt Op de Heide aan de rand van Tegelen kreeg ook een 'Huis van de Wijk'; ontmoetingscentrum De Glazenap, waar onder meer de wijkraad gebruik van maakt en leden voor een euro een glaasje kunnen drinken. Dat is het goede nieuws. Maar verder heeft vice-voorzitter Aad Sterk (69) van de

wijkraad vooral veel te klagen. Steeds meer eigenlijk. Kort samengevat: de gemeente neemt de wijkraad niet serieus, er is steeds minder geld voor de buurt en besluiten worden vaak genomen door ambtenaren die niet weten waar het over gaat of waar de wijk ligt. Het buurtbudget wordt kleiner, maar de gemeente steekt wel drie ton in een project Stad van Actieve mensen (SAM). Of dat ook bestemd is voor wijkraden? Sterk weet het niet. Maar het is de gemeente die bepaalt. „De gemeente zou meer naar de bewoners moeten luisteren. Daar zit veel kennis. De inwoners van deze wijk zijn van heel Venlo het minst gehecht aan hun buurt en het meest pessimistisch over de toekomst van de wijk, blijkt uit de Stadspeiling van de gemeente.” De wijkraad zorgde er mede voor dat een voormalige afgraving aan de rand van de wijk is omgetoverd tot een groengebied, natuurspeelbos en hertenkamp.

Een plek waar Sterk trots op is. „Het belangrijkste is toch de leefbaarheid, mensen moeten zich thuis voelen. Eerder had Venlo negen ton voor wijken, vorig jaar was dat nog 250 mille. Nu kunnen we maximaal vijftien mille krijgen voor een burgerinitiatief, eerder was dat vijftig.” Al had dat ook nadelen: „Er werd mee gesjoemeld. Als een school iets wilde werd dat aangevraagd door het oudercomité. Dan was het zogenaamd een burgerinitiatief.”

Ook de **Maastrichtse wijk Wittevrouwenveld** heeft genoeg problemen. Die somt Annie van de Put (68) in rap tempo op: overlast van de aanpassingen van de A2, bouwactiviteiten, gedwongen verhuizingen, 'rotte appels' die bij elkaar zijn gezet of op andere plekken juist tussen andere bewoners. En mede daardoor een gebrek aan betrokkenheid. Er kwamen nieuwe woningblokken en

een Trefcentrum. Over de uitvoering van die plannen had de buurt weinig te zeggen, stelt Van de Put, het gezicht van het wijkplatform. Ze doet een stapje terug, maar hoopt eerst nog een paar dingen te bereiken: er moet een echt buurthuis komen en een terras in het buurtpark bij het Trefcentrum. Dat centrum is nog niet het kloppend hart van de buurt, vindt Van de Put. „Je kunt er wel heen voor activiteiten, maar niet om zomaar een kop koffie te drinken of een krantje te lezen. De zaal is alleen open voor feesten. Als je iets wil organiseren moet je een ruimte huren. Dat is een drempel. We moeten een echt buurthuis, een sociaal cafe zoals hier vroeger was. Of zoals hier vlakbij Buurtbrók Wyckerpoort. Daar kun je wel binnenlopen. Maar dat is voor veel oudere bewoners van Wittevrouwenveld te ver weg. De senioren die nu op straat bij elkaar komen kunnen daar dan binnenlopen en elkaar treffen.” Ze neemt geregeld zelf initiatieven. Maakt de wijkkrant en verzorgt de computerinloop. De computers kocht ze zelfstandig met geld uit het Vogelwaardwijkbudget en heeft ook iets achter de hand voor het onderhoud. „Dat zelfstandig regelen geeft je een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor elke euro die je uitgeeft.” Welzijnsorganisatie Trajekt beheert de buurtbudgetten. Wie iets wil organiseren of realiseren moet daar geld aanvragen en eerst een plan maken. Dat vindt Van de Put niet zo'n probleem. „Als je iets wil moet je er ook iets voor doen. Dat moet geen hinderis zijn. Ik zeg altijd: de drempel is maar een halve stoepetegel hoog. Het wijkplatform zit elke week in het Trefcentrum. Je kunt bewoners wel eigen geld geven, maar dan moet je ze eerst leren om daarmee om te gaan.”

Meer informatie op www.limburger.nl